

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μελ. Rossini : (Orgia), B, σφ. 30

Τρεχᾶτε,
 γελᾶτε,
 πηδᾶτε, παιδιά.
 Νὰ λειόνει
 τὸ χιόνι,
 κ' ἀνθοῦν τὰ κλαδιά.
 Γοργότερο τρέχει τῶν νέων τὸ αἷμα.
 Ἀνάπτει τὸ βλέμμα,
 κτυπᾷ ἡ καρδιά.
 Προβάλλει
 μὲ κάλλη
 γλυκὰ ἢ βραδιά,
 μυρίζει ὁ θυμός, ἀνθίξ' ἡ ροδιά.
 Καιρός!
 Πηδᾶτε,
 γελᾶτε,
 τρεχᾶτε παιδιά.

Σταθῆτε.
 Πιασθῆτε.
 Τὰ χέρια πλεκτά.
 Ἄς πάλλη
 ἀγκάλη
 ἔς ἀγκάλην σφικτά.
 Ὅσα τὰ χόρτα τὸ βῆμα γλυστρᾷ μαλακά·
 κ' ἂν πέσῃ κανέννας, θὰ πέσῃ γλυκά.

Καιρὸς χαρῶν,
καιρὸς χορῶν.
Περνᾶτε·
πετᾶτε·
τὰ χέρια πλεκτά.

—
Τ' ἀηδόνι
ὕφονει
φωνήν 'ς τὸ κλαδί·
κ' ἡ βρύσις
ἐπίσης
γλυκὰ κελαῖδεϊ.

Κοράσι' ἀπλῶστε μαλλιά χρυσαφένια.
Μακρὰν πᾶσα ἔνοια·
τὸν βίον μαδεῖ.
Μιά ψάλλει,
καὶ ἄλλη
τὸ ἴσον βαστᾷ,
κ' ἡ ἄλλαις τὰ χέρια 'ς τὰ χέρια κλειστά.
Καιρός!
Πηδᾶτε,
τρεχᾶτε,
πετᾶτ' ἐμπροστά.

—
Χαρῆτε
καὶ ζῆτε.
Περνᾷ ἡ χαρὰ,
καὶ ἔχ' ἡ νεότης κ' ἐκείνη πτερά.

Ἡ ἀνοιξίς εἶναι αὐτὴ τῆς ψυχῆς,
 γελώτων
 καὶ ἐρώτων
 καιρὸς εὐτυχῆς,
 καιρὸς χαρῶν
 καιρὸς χορῶν.
 Πηδᾶτε,
 πετᾶτε.
 Ὁ βίος βραχύς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ

Μελ. φδ. Schubert: (Das Fischermädchen), A, 4p. 13

Μιὰ κόρ' εἶδα 'ς τὴ βρύσι
 μ' ἀνάστημα κομψό.
 Τὴν εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃ
 νὰ πιῶ, διατί διψῶ.

Κοκκίνισεν ἐκείνη,
 καὶ ὥς ἔκλινε σεμνὴ,
 τὰ χέρια τῆς μ' ἀφήνει
 μαζῇ μὲ τὸ σταμνί.

«Εὐχαριστῶ, τὴν λέγω·
 πλὴν μ' ἔδωσες, θαρρῶ,

